

Sygn. VPa 1/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska (spr.)

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko (...) w R.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

na skutek apelacji powoda M. Z. od wyroku Sądu Rejonowego

w Bełchatowie IV Wydziału Pracy z dnia 29 października 2014r.

sygn. IV P 124/13

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od powoda M. Z. na rzecz pozwanego (...) w R. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.*

Sygn. akt V Pa 1/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 kwietnia 2014 roku powód M. Z. wniósł odwołanie od rozwiązania umowy o pracę dokonanego przez pracodawcę w dniu 16 kwietnia 2013 roku bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) nie uznał żądania pozwu, wniósł o jego oddalenie, nadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła, że okolicznością bezsporną jest, iż M. Z. był pracownikiem pozwanego poczynając od 13 marca 1984 roku do 16 kwietnia 2013 roku. Stosunek pracy z między stronami ustal na podstawie złożonego przez pozwanego oświadczenia o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia z winy pracownika. Przyczyną uzasadniającą rozwiązanie z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. było ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez powoda, polegające na tym, że w dniu 28 marca 2013 roku działając wspólnie i w porozumieniu z kurierem (...) oraz z innymi pracownikiem

magazynu nr 32 i 34 usiłował dokonać kradzieży mienia. Co istotnie powód w trakcie prowadzenia przez policję czynności dochodzeniowych przyznał się do ww. czynu.

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2014 roku, działający w imieniu powoda pełnomocnik wniósł o uznanie rozwiązania umowy o pracę za niezgodne z prawem i przywrócenie powoda M. Z. do pracy oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.500 złotych tytułem 3-miesięcznego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 29 października 2014 roku, wydanym w sprawie IV P 124/13. Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w Bełchatowie oddalił powództwo, nie obciążył powoda M. Z. zwrotem kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego i przejął na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczony wpis sądowy.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego:

Powód M. Z. pracował u pozwanego poczynając od 13 marca 1984 roku do 16 kwietnia 2013 roku. W czasie trwania stosunku pracy u pozwanego powód pracował na stanowisku wydawcy magazynu głównego. Oprócz pracy magazyniera powód pracował jako kierowca wózka widłowego.

Powód był sumiennym pracownikiem. Jego przełożony nie miał do jego pracy żadnych zastrzeżeń.

W dniu 28 marca 2013 roku pracujący w magazynie (...) odbierał stare zużyte akumulatory. Akumulatory szły do zważenia. Tego samego dnia K. T. (1) poprosił powoda o przewiezienie zafoliowanej paczki z magazynu 32 do magazynu 34. O godzinie 12.00 podczas kontroli pojazdu wyjeżdżającego z terenu kopalni ujawniono próbę wywozu 17 sztuk akumulatorów, drążków elektrycznych (2 sztuki), koła pasowego, dwóch płaskowników o długości 50 cm, dwóch jarzm o długości 50 cm, przy czym kierowca nie posiadał stosownych dokumentów upoważniających wywóz wyżej wymienionych przedmiotów.

W trakcie postępowania przygotowawczego powód przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest że działając wspólnie i w porozumieniu z R. A. i K. T. (1) usiłowali dokonać kradzieży zużytych akumulatorów o wadze 580 kg, 49 drążków izolacyjnych, 4 sztuk płaskowników oraz koła pasowego na łączną kwotę 1.073 zł na szkodę (...) B.

„Pismem z dnia 15 kwietnia 2014 roku powód otrzymał pismo o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia”. Jako przyczynę pracodawca wskazał ciężkie naruszenie przez powoda obowiązków pracowniczych polegających na tym, że w dniu 28 marca 2013 roku działając wspólnie i w porozumieniu z kurierem (...) oraz z innymi pracownikami magazynu nr 32 i 34 oddziału (...) usiłowal dokonać kradzieży 17 sztuk akumulatorów' wadze 580 kg, 59 sztuk izolacyjnych drążków elektrycznych, koła pasowego, 2 sztuk (cyt.)..jarz" stalowych o długości około 50 cm i 2 sztuk płaskowników stalowych o długości około 50 cm, co zostało ujawnione w wyniku ujęcia przez Służby Ochrony R. i prowadzonych przez policję czynności dochodzeniowych, podczas których przyznał się do powyższego. Postępowanie powyższe narusza art. 100 § 2 i 4 Kodeksu prac\ oraz § 28 pkt 6 Regulaminu Pracy (...) B., (cyt.)„Powyższe pismo o rozwiązaniu umowy o pracę powód otrzymał w dniu 16 kwietnia 2016 roku”.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 900/13 Sąd Rejonowy w Bełchatowie uznał powoda M. Z. winnym tego, że w dniu 28 marca 2013 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu z R. A. i K. T. (1) usiłowal dokonać kradzieży zużytych akumulatorów o wadze 580 kg, pięćdziesięciu dziewięciu sztuk drążków izolacyjnych, dwóch sztuk płaskowników, dwóch sztuk jarzm stalowych oraz koła pasowego o łącznej wartości 1096 złotych na szkodę (...) S.A. Oddział (...) w B. z siedzibą w R. i za to został skazany na 5 miesięcy pozbawienia wolności; podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz (cyt.)„art. 70 § 1 pkt k" k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat.

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2014 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wydanym w sprawie (cyt.) „II Ka 270/14 zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim uznając, że czyn oskarżonego M. Z. stanowi wypadek

mniejszej wagi" i w tym zakresie Sąd warunkowo umarzył postępowanie karne w stosunku do oskarżonego M. Z. na okres próby 2 lat.

Wynagrodzenie powoda M. Z. za okres 3 miesięcy wynosi 15.922,62 zł

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Motywuując powyższe wskazał, że (cyt.): „z okoliczności sprawy ustalonych na podstawie wyroku stwierdzającego winę powoda w zakresie pomocy usiłowania dokonywania kradzieży materiału poznanego został prawomocnie skazany, przy czym Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalski rozpoznający apelację doszedł do przekonania, że czyn popełniony przez powoda stanowi wypadek mniejszej wagi, co doprowadziło do warunkowego umorzenia postępowanie karnego”. Jednocześnie Sąd Rejonowy podkreślił, że sąd karny wydaje postanowienie o warunkowym umorzeniu postępowania w przypadku, gdy wina oskarżonego jest niewątpliwa.

Sąd Rejonowy wskazał, jakie przesłanki muszą być spełnione, aby dopuszczalne było rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn przez niego zawinionych i uznał, że wszystkie zostały w przedmiotowej sprawie spełnione.

Z akt sprawy wynikało mianowicie, że (cyt.) „w dniu 28 marca 2014 roku powód M. Z. pomógł przy usiłował wywiezienia z terenu pozwanego (...) S.A. Oddział Kopalnia (...) S.A.: akumulatorów wadze 580 kg, 59 sztuk izolacyjnych drążków elektrycznych: 1 szk. Koła pasowego O 30, 2 sztuk jarz stalowych o długości około 50 cm i 2 sztuk płaskowników stalowych o długości około 50 cm. Polegało to na przewożeniu zafoliowanej paczki z magazynu do magazynu. Takie działania mogłyby w ocenie sądu narazić pozwanego na szkodę w postaci utraty należności na utracone przedmioty”.

Sąd Rejonowy wskazał, że stan faktyczny został ustalony w postępowaniu karnym, a okoliczności zdarzenia potwierdził prawomocny wyrok skazujący powoda, który uznał jednak, że wypadek powoda jest mniejszej wagi i w związku z powyższym warunkowo umorzył postępowanie karne na okres próby 2 lat. W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że dołożył należytej staranności wynikającej z jego obowiązków. Nie wykazał, aby przewiezienie towaru następowało na podstawie jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego działanie zgodnie z przyjętymi standardami. Z okoliczności sprawy niewątpliwie wynikało, że w dniu (cyt.) „23 marca 2013 roku” przewoził towar z magazynu do magazynu na prośbę swojego kolegi K. T. (2). Powód, jako długoletni pracownik magazynu powinien zdawać sobie sprawę z konieczności obiegu stosownych dokumentów. Z drugiej strony brak takich dokumentów powinien u powoda spowodować uzasadnione podejrzenie, że działania takie mogą być bezprawne tym bardziej, że składając wyjaśnienia w postępowaniu karnym odmiennie zeznawał niż w przedmiotowej sprawie, co w ocenie Sądu Rejonowego zmierzało jedynie do zmiany linii obrony i miało na celu uniknięcie odpowiedzialności wynikającej z rozwiązania z nim w trybie dyscyplinarnym umowy o pracę.

Powyższe działanie powoda M. Z. Sąd Rejonowy ocenił z punktu widzenia ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych określonych w art. 100 § 2 pkt 2 i 4 k.p. w związku z § 28 regulaminu pracodawcy tym bardziej, że ze stanowiska Sądu Najwyższego, które Sąd Rejonowy podzielił wynika, iż nawet fakt usiłowania narażenia pracodawcy na niewielką szkodę majątkową należy ocenić, jako ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych (wyrok SN z 5 lutego 2002 roku IPN 846/00 LEX nr 319025; I PKN 188/099 z 19 sierpnia 19909 roku OSNP 2000/22/813)

Zdaniem Sądu Rejonowego zachowanie powoda wypełnia przesłanki § 1 art. 52 k.p., który wymienia trzy przyczyny niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę zawinione przez pracownika. Przepis ten stwarza pracodawcy tylko możliwość rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, a ocena, czy dane naruszenie obowiązku jest ciężkie, zależy od okoliczności każdego indywidualnego przypadku. Wprawdzie przy ocenie działania pracownika należy brać pod uwagę całokształt postępowania pracownika, a nie jego jednorazowe zachowanie, to w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy uznał, iż to jednorazowe zachowanie stanowi jaskrawą przypadłość naruszenia podstawowego obowiązku pracowniczego określonego w art. 100 k.p., jak również w regulaminie pracy (...). W grę wchodzi bowiem narażenie

pracodawcy na szkodę, przy współudziale innych pracowników, w tym przypadku K. T. (1) oraz osoby z zewnątrz - R. A.. Ponadto, jak stwierdził Sąd Rejonowy, kwota szkody nie jest bagatelna bowiem wartość mienia, który miałby wwieziony poza teren zakładu pracy wnosila (cyt.) „ponad 1.800 zł”.

Dalej Sąd I instancji podniósł, że wydany przez Sąd Rejonowy w Belchatowie wyrok, a następnie wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim jest wyrokiem skazującym w zakresie winy powoda i w myśl art 11 k.p.c. wiąże sąd co do winy. Sąd cywilny związany jest tylko ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa, a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu, które znajdują się w sentencji wyroku. Oznacza to, że rozpoznając sprawę sąd musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym. W postępowaniu cywilnym powód nie może bronić się zarzutem, że nie popełnił przestępstwa, za które wcześniej został skazany prawomocnym wyrokiem wydanym w postępowaniu karnym, ani też że przestępstwem tym nie wyrządził szkody. Związanie dotyczy ustalonych w sentencji wyroku znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia, dotyczących czasu, miejsca, poczytalności sprawcy itp.

Rozwiązanie umowy o pracę z powodem w trybie dyscyplinarnym zostało - w ocenie Sądu Rejonowego - uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli wobec pracodawcy w związku z naruszeniem przez powoda podstawowego obowiązku pracowniczego, jakim jest dbałość o interesy pracodawcy. Zgodnie z treścią art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie m. in. ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Taki też zarzut postawiła powodowi strona pozwana podkreślając, że powód naruszył obowiązki pracownicze, polegające na tym, że w dniu 28 marca 2013 roku działając wspólnie i w porozumieniu z kurierem (...) oraz z innymi pracownikami magazynu nr 32 i 34 oddziału (...) usiłował dokonać kradzieży' mienia, co zostało ujawnione w wyniku ujęcia przez Służby Ochrony E. i prowadzonych przez policję czynności dochodzeniowych, podczas których przyzna) się do powyższego. Postępowanie powoda powyższe narusza art. 100 § 2 i 4 kodeksu pracy oraz § 28 pkt 6 Regulaminu Pracy (...) B.. Do podstawowych obowiązków pracowniczych powoda w świetle przepisów kodeksu pracy należało w szczególności dbanie o dobro zakładu pracy i przestrzeganie ustalonego w regulaminie pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku (art. 100 § 2 pkt.1 i 2 k.p.). Obowiązek ten powód naruszył w ten sposób, iż pracodawca nie widział możliwości zatrudnienia powoda ani na zajmowanym stanowisku ani na innym zmienionym.

Trudna sytuacja rodzinna powoda, brak stałego dochodu spowodowała, że Sąd nie obciążył powoda zwrotem kosztów procesu mając za podstawę art. 102 k.p.c.

Mając natomiast za podstawę art. 113 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Rejonowy nie obciążył powoda nieuiszczonym wpisem sądowym z uwagi na jego szczególną sytuację finansową.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją powód. Skarżący zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- przyjęciu, iż wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 lipca 2014 r., sygn. akt IV Ka 270/14 jest wyrokiem skazującym, w sytuacji gdy jest to wyrok warunkowo umarzający postępowanie, wobec czego nie jest to wyrok skazujący;

- ustaleniu, iż łączna wartość szkody na rzecz (...) S.A. wynosiła 1.096 zł w oparciu o wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 21 lutego 2014 r., sygn. JI K 900/13, a następnie podanie w uzasadnieniu, iż kwota szkody nie jest bagatelna (...) wynosiła ponad 1800 zł;

2. naruszenie przepisów postępowania:

- art. 11 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie ze względu na uznanie przez Sąd I instancji, że wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 lipca 2014 r., sygn. akt IV Ka 270/14, którym Sąd warunkowo

umorzył postępowanie wobec M. Z. na okres próby dwóch lat, jest wyrokiem skazującym: z treści przepisów art. 66 k.k. i art. 67 k.k. wynika, że warunkowe umorzenie postępowania jest samoistnym środkiem probacyjnym, który nie jest związany ze skazaniem sprawcy; sąd cywilny nie jest związany ustaleniami wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, w związku z czym w niniejszym postępowaniu art. 11 k.p.c. nie mógł być zastosowany, a jego zastosowanie przez Sąd I instancji miało niewątpliwie wpływ na treść wyroku;

- art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c., poprzez wydanie wyroku w oparciu o dowody przeprowadzone w postępowaniu karnym, m.in. „dowód zeznania powoda złożone w postępowaniu przygotowawczym k. 24, akt II K 900/13” zamiast w oparciu o stan faktyczny istniejący w chwili zaniknięcia rozprawy, ustalony na podstawie dowodów przeprowadzonych w postępowaniu cywilnym przed Sądem rozpoznającym niniejszą sprawę; M. Z. w postępowaniu karnym składał wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, natomiast zeznania w charakterze strony składał w postępowaniu cywilnym; to uchybienie miało niewątpliwie istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem wyjaśnienia z postępowania karnego złożonego przez podejrzanego były odmienne od zeznań złożonych przez niego w postępowaniu cywilnym w charakterze strony, natomiast podejrzanym w imię realizacji prawa do obrony może składać wyjaśnienia odbiegające w swej treści od rzeczywistego przebiegu zdarzeń:

W przypadku nie podzielenia przez Sąd w/w zarzutów, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie ze względu na fakt, iż wskazane w \ uzasadnieniu wyroku naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, zostało ustalone głównie w oparciu o materiały z postępowania karnego, w którym Sąd warunkowo umorzył postępowanie wobec M. Z.; postępowanie karne może zostać warunkowo umorzone, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu (m.in. rozmiar wyrządzonej szkody, waga naruszonych obowiązków), nie są znaczne, a przesłanką do zastosowania art. 52 § 1 pkt 1 k.p. jest ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków;

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez uwzględnienie powództwa i przywrócenie powoda do pracy oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 15.922,62 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem trzymiesięcznego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I i II instancję.

Ewentualnie wnosił o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wnosił o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy, jakkolwiek niektóre zarzuty apelacji uznać należy za zasadne.

Przede wszystkim zasadnie zarzuca skarżący, że Sąd Rejonowy niewłaściwie zastosował w niniejszej sprawie art. 11 k.p.c. Przepis ten stanowi, że ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną. Celem wyrażonej w art. 11 k.p.c. zasady związania sądu cywilnego ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa jest zapobieganie sytuacjom, w których mogłoby dojść do podważenia prawomocnego wyroku skazującego i do kwestionowania w postępowaniu cywilnym ustaleń tego wyroku dotyczących istoty przestępstwa. Istota związania sądu cywilnego ustaleniami wyroku karnego skazującego polega zatem na wyłączeniu możliwości ustalenia w postępowaniu cywilnym, że prawomocny wyrok karny skazujący jest wadliwy,

W związku z tym, że przyznanie mocy wiążącej ustaleniom wyroku karnego jest odstępstwem od zasady bezpośredniości i swobodnej oceny dowodów, albowiem w postępowaniu cywilnym wyłączona jest dopuszczalność

sprawdzenia tych ustaleń, to wykładnia art. 11 k.p.c. musi być dokonywana w sposób ścisły. Przede wszystkim należy podnieść, że moc wiążącą mają tylko wyroki karne skazujące i tylko wówczas, gdy są one prawomocne. Ponadto wiąże one sąd cywilny tylko w zakresie ustaleń co do popełnienia przestępstwa, a więc sąd cywilny związany jest wyłącznie zawartymi w sentencji takiego wyroku ustaleniami okoliczności dotyczącymi osoby sprawcy, czynu przypisanego skazanemu sprawcy i przedmiotu przestępstwa.

Należy przypomnieć, że wyrokiem z dnia 21 lutego 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 900/13 Sąd Rejonowy w Bełchatowie uznał powoda M. Z. winnym tego, że w dniu 28 marca 2013 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z R. A. i K. T. (1), usiłował dokonać kradzieży zużytych akumulatorów o wadze 580 kg, pięćdziesięciu dziewięciu sztuk drążków izolacyjnych, dwóch sztuk płaskowników, dwóch sztuk jarzm oraz koła pasowego o łącznej wartości 1096,99 złotych na szkodę (...) S.A. Oddział (...) w B. z siedzibą w R., lecz czynu tego nie dokonał, gdyż został zatrzymany przez pracowników wykonujących służbę na terenie (...) B., to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. i za to został skazany na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat, Jednakże wyrokiem z dnia 4 lipca 2014 roku w sprawie IV Ka 270/14 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie uznając, że czyn przypisany oskarżonemu M. Z. stanowi wypadek mniejszej wagi i dlatego Sąd Okręgowy warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do oskarżonego M. Z. na okres próby 2 lat.

Ma zatem rację apelujący, że ostatecznie w sprawie karnej dotyczącej M. Z. nie zapadł wyrok karny skazujący, którym sąd w sprawie niniejszej byłby związany na podstawie art. 11 k.p.c. Nie oznacza to jednak, że powództwo o przywrócenie do pracy jest zasadne.

Należy bowiem zwrócić uwagę, co pomija strona skarżąca, że przyczyną rozwiązania

umowy o pracę z powodem w trybie dyscyplinarnym nie był fakt popełnienia przez niego przestępstwa. Rozwiązując stosunek pracy bez wypowiedzenia pracodawca powołał nie na art. 52 § 1 pkt 2 k.p., ale art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę z powodem wskazał mianowicie ciężkie naruszenie przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych, nie zaś popełnienie przez powoda w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem.

Ciężkie naruszenie przez powoda jego podstawowych obowiązków pracowniczych miało polegać na tym, że w dniu 28 marca 2013 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z kurierem (...) oraz z innym pracownikiem magazynu nr 32 i 34 oddziału (...), powód usiłował dokonać kradzieży 17 sztuk zużytych akumulatorów wadze 580 kg, 59 sztuk izolacyjnych drążków elektrycznych, koła pasowego, 2 sztuk jarzm stalowych o długości około 50 cm i 2 sztuk piaskowników stalowych o długości około 50 cm, co zostało ujawnione w wyniku ujęcia przez Służby Ochrony E. i prowadzonych przez policję czynności dochodzeniowych, podczas których powód przyznał się do powyższego. Pracodawca w piśmie o rozwiązaniu umowy o pracę wskazał, że zarzucone powodowi działanie narusza art. 100 § 2 i 4 k.p. oraz § 28 pkt 6 Regulaminu Pracy (...) B..

W sprawie należało zatem ustalić, czy powód popełnił zarzucany mu czyn. to jest czy przyczyna rozwiązania z powodem umowy o pracę jest przyczyną prawdziwą, Bo nie ulega wątpliwości, że przyczyna ta jest przyczyną konkretną, a więc taką, która - w razie jej zaistnienia - uprawniała pracodawcę do rozwiązania z pracownikiem stosunku pracy w trybie dyscyplinarnym.

Miał więc rację pełnomocnik powoda wskazując na rozprawie przed Sądem i instancji w dniu 8 lipca 2014 roku, że w sytuacji, gdy wobec powoda nie zapadł wyrok skazujący, o którym mowa w art. 11 k.p.c., w sprawie należało prowadzić postępowanie dowodowe na okoliczność, czy powód dopuścił się zachowania wskazanego, jako podstawę rozwiązania z nim stosunku pracy. Recz jednak w tym, że obie strony reprezentowane były w niniejszym procesie przez pełnomocników będących profesjonalistami. Pełnomocnicy stron, znający rozkład ciężaru dowodowego, powinni więc w postępowaniu niniejszym przedstawiać nie tylko fakty i twierdzenia, ale także dowody na ich poparcie.

Powyższe wynika z art. 3 k.p.c, który stanowi, że strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowód}, a także z art. 232 k.p.c, w myśl którego po pierwsze, strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, po drugie zaś, sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Przepisy powyższe są wyrazem zasady wyjaśnienia w procesie prawdy materialnej, wyjaśnienia jej przez strony procesu zgodnie z zasadą kontradiktoryjności. Zgodnie zaś z zasadą kontradiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Przepis art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony zarówno do wyjaśnienia okoliczności sprawy (ciężar przytoczenia) i przedstawienia dowodów na tę okoliczność (ciężar dowodu), jak również nakłada na nie obowiązek mówienia prawdy. Działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wypływać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998r, II UKN 182/98, OSN 1999, nr 17. poz. 556). Wykrycie prawdy przez sąd ogranicza się zatem w zasadzie do: przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, bowiem na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.), możliwości udzielenia stronom i uczestnikom postępowania występującym bez adwokata lub radcy prawnego potrzebnych pouczeń co do czynności procesowych (art. 5 k.p.c.) i ewentualnego dopuszczenia dowodu niewskazanego przez strony (art. 232 k.p.c.). Mając na względzie, iż obie strony niniejszego postępowania reprezentowane były przez profesjonalistów, nie było więc konieczności prowadzenia przez Sąd I instancji postępowania dowodowego z urzędu.

Tymczasem pełnomocnik powoda w toku postępowania przed Sądem I instancji wniósł jedynie o:

- dopuszczenie dowodu z zeznań świadka R. N. na okoliczność wykonywania przez powoda jego obowiązków pracowniczych; Sąd I instancji ten dowód dopuścił i na podstawie zeznań ww. świadka ustalił, że powód do dnia 28 marca 2013 roku prawidłowo wykonywał swe obowiązki.
- zobowiązanie pozwanego do złożenia zaświadczenia o zarobkach powoda, który to wniosek również przez Sąd Rejonowy został uwzględniony,
- dopuszczenie dowodu z protokołów, zawierających przesłuchania: świadków R. A. i K. T. (1) oraz powoda M. Z. ze sprawy II K 900/13; wniosek ten Sąd Rejonowy także uwzględnił i załączył akta sprawy II K 900/13 Sądu Rejonowego w Belchatowie.

Sąd Rejonowy, pomimo braku w tym zakresie wniosku, z urzędu przeprowadził dowód z zeznań świadków R. A. oraz K. T. (1). Świadkowie ci na rozprawie w dniu 17 lipca 2014 roku zaprzeczyli udziałowi powoda w usiłowaniu kradzieży mienia pracodawcy w dniu 28 marca 2013 roku. Zaprzeczył temu także powód zeznając w niniejszej sprawie, jako strona.

Ustalając stan faktyczny, Sąd Rejonowy nie powołał się jednak na powyższe zeznania świadków oraz powoda, natomiast powołał się na treść dokumentu w postaci protokołu przesłuchania M. Z. w postępowaniu karnym z dnia 29 marca 2013 roku. Należy podkreślić, że zeznając w tym dniu na Posterunku Policji w K. KPP w B., M. Z. przyznał się do zarzucanego mu czynu, czynu, który następnie wskazany został przez pracodawcę w piśmie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Należy także podnieść, że także składając zeznania w dniu 2 kwietnia 2013 roku przed Prokuratorem Prokuratury Rejonowej w Belchatowie powód przyznał się do usiłowania kradzieży i podtrzymał wyjaśnienia złożone na Policji. Sąd Rejonowy powołał się także w ustaleniach faktycznych na treść dokumentów urzędowych w postaci wyroków: Sądu Rejonowego w Belchatowie oraz Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. wydanych w sprawie II K 900/13.

W myśl art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Przepis art. 473 § 1 k.p.c. stanowi jednak, że w sprawach przewidzianych w niniejszym dziale, to jest dotyczącym postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, nie stosuje się przepisów

ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. Tym samym w sprawach tych dowód z zeznań świadków jest dopuszczalny co do wszystkich faktów spornych lub niemożliwych do udowodnienia za pomocą dowodu z dokumentu, a nawet ponad i przeciwko osnowie dokumentu.

Powyższe nie oznacza jednak, że należało w niniejszej sprawie dać wiarę zeznaniom świadków R. A. i K. T. (1). Zeznania te ocenić bowiem należy, jako sprzeczne z materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów, to jest z treścią powołanych wyżej protokołów przesłuchania M. Z. z dni: 29 marca i 2 kwietnia 2013 roku. Także z protokołów przesłuchania wyżej wymienionych R. A. i K. T. (1) z dni: 29 marca 2013 roku i 2 kwietnia 2013 roku (k. 23 -26, 28 - 30, 40 - 42, 43 - 45 w aktach związkowych) wynika, że M. Z. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Wszyscy trzej podejrzani złożyli bowiem w tych dniach zbieżne zeznania, a zmiana tych zeznań w toku postępowania karnego II K 900/13 oraz przedstawienie innego przebiegu zdarzenia w dniu 28 marca 2013 roku również w toku niniejszego postępowania nie może stać się podstawą ustalenia, iż powód nie dopuścił się usiłowania kradzieży. Nie może zważywszy także na to, że prawomocnym wyrokiem w sprawie II K 900/13 M. Z. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu usiłowania popełnienia kradzieży, a jedynie uznano, iż czyn ów stanowi wypadek mniejszej wagi, co skutkowało warunkowym umorzeniem postępowania.

Mając na uwadze powyższe za chybiony uznać należy zarzut naruszenia art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c.

Nie ma także znaczenia to, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia w ustaleniach faktycznych podał inną wartość mienia, niż w rozważaniach, mianowicie zamiast kwoty 1.096 zł wskazał kwotę 1.800 złotych. Sąd Okręgowy zauważył, że nie jest to jedyna pomyłka. W uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji znajdują się także błędy językowe, stylistyczne, gramatyczne. Na przykład Sąd Rejonowy pisze:

- „Wyrokiem z dnia 4 lipca 2014 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wydanym w sprawie II Ka 270/14 zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Piprkowie Trybunalskim, uznając, że czyn oskarżonego (...)”,
- „Pismem z dnia 15 kwietnia 2014 roku powód otrzymał pismo rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia”,
- „Z okoliczności sprawy ustalonych na podstawie wyroku stwierdzającego winę powoda w zakresie pomocy usiłowania dokonywania kradzieży materiału poznanego został prawomocnie skazany, przy czym Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim rozpoznając apelację, doszedł do przekonania, że czyn popełniony przez powoda stanowi przypadek mniejszej wagi, co doprowadziło do warunkowego umorzenia postępowania karnego”,
- „Z akt sprawy wynika, że w dniu 28 marca 2014 roku powód M. Z. pomagał przy usiłował wywiezienia z terenu pozwanego PGR (...) (...)”.

Błędy w uzasadnieniu wyroku nie powodują jednak, że zaskarżony wyrok jest nieprawidłowy. I niezasadnie zarzuca apelujący, że Sąd ten naruszył art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Zdaniem skarżącego skoro bowiem Sąd Okręgowy w sprawie II K 900/13 uznał, że czyn powoda stanowi wypadek mniejszej wagi, to nie można przyjąć, że powód w sposób ciężki naruszył swe podstawowe obowiązki pracownicze. Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić. Nie ulega wątpliwości, że usiłowanie dokonania kradzieży mienia pracodawcy to „ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych”, o którym mowa w ww. przepisie. W takiej bowiem sytuacji pracownikowi można przypisać: bezprawność zachowania (naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego), naruszenie interesów pracodawcy, a także winę umyślną. W świetle zarzutu apelacji podkreślić należy, że uzasadnioną przyczyną rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. może być zawinione działanie pracownika powodujące samo zagrożenie interesów pracodawcy, czego nie można sprowadzać do szkód majątkowych oraz interesu materialnego. Pojęcie to obejmuje także elementy niematerialne, jak np. poszanowanie przez pracowników majątku pracodawcy. Nie ma zatem decydującego znaczenia to, jaka była wartość mienia, którego dotyczyło usiłowanie kradzieży.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekał jak w punkcie „1” sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz przepisów § 11 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 oraz § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490 ze zm.).